

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 12. maj 2019

Kirkedag: 3.s.e.påske/A

Tekst: Es 54,7-10; Hebr. 13,12-16; Joh 16,16-22

Salmer:

SK: 754 * 447 * 449 * 15 * 540 * 473 * 721

LL: 754 * 15 * 540 * 721

Som nævnt i indledningen, så kunne denne 3.s.e.påske lige så godt have heddet 4.s.f.pinse. Men nu hedder den altså 3.s.e.påske. Tingene bliver en lille smule mere spegede derved, at den samtale mellem Jesus og disciplene, som vi lige har hørt en lille bid af, den finder oprindeligt sted før påske. Og det bliver værre endnu. For næste søndag skal vi også høre et stykke af den samtale, men et stykke, der ligger før det, vi har hørt i dag. Så, vi befinder os jo *efter* påske, men i gudstjenesterne hører vi tekster om ting, der fandt sted *før* påske, og vi hører om tingen i omvendt rækkefølge. Vi bevæger os længere og længere væk fra påske; men vi hører tekster, der sker længere og længere tid før påske i Jesu liv. Dertil kommer så, at det Jesus på dét tidspunkt, altså før påske, taler med disciplene om, er noget der i forhold til tidspunktet for deres samtale, ligger på den anden side af både påske, Kristi himmelfartsdag og pinse. Faktisk ligger noget af det helt ude i Kristi genkomstdag. Dét perspektiv er vi så fuldstændig fælles med disciplene om. For os handler det også om Kristi genkomst og tiden forud for det. Og fordi perspektivet er så langt, ja, så er det måske grunden til, at dagen hedder 3.s.e.påske og ikke 4.s.f.pinse.

Men, jeg kan faktisk ret godt sætte mig ind i disciplenes situation, når det om dem hedder i dagens evangelium: ”Vi forstår ikke, hvad han taler om.” Det er virkelig kryptisk tale,

og det kræver mere end én gennemlæsning af og lytten til ordene, for sådan rigtigt at få dem ind i hjerne og hjerte.

Helt konkret stiller Jesus jo disciplene i udsigt, at han og de skal skilles. Men kun for en stund, så skal de atter være sammen. Og her taler Jesus ikke om sin forestående død og opstandelse. Han taler om sin herliggørelse og opfarelse til Himmelen, hvor han sidder ved Faderens højre hånd, som det formuleres i trosbekendelsen. Og han taler om det, som så kommer derefter: Hvorfra han skal komme at dømmе levende og døde. Og i dette skal de og vi se Jesus igen.

Perspektivet er altså, at der skal komme tider, hvor disciplene græder og klager, og de skal ikke kunne se Jesus. Og deres sorg og klage vil glæde verden. Men det vil få ende. Og deres sorg skal vendes til glæde, for noget nyt vil komme. Og Jesus bruger billedet med den fødende kvinde. Hun må også gennem smerte, skrig og klage; men på den anden side fødes glæden og noget nyt, og trængslen er glemt. Sorgen og klagen er kun en stund; men det nye, der fødes og har glæden med sig, vil vare og ingen kan tage dét fra os.

Andre steder i Bibelen udfoldes dette i billeder og profetier om Guds himmelske herlighed. Det udfoldes i billeder af Paradisets genoprettelse, Det ny Jerusalem, den himmelske by, det evige liv i opstandelse og andre lignende betegnelser og billeder. Sagt meget kort: En dag vil Jesus komme igen, og Himlen vil vises i sin realitet, og vi skal glæde os i gensynet med Himmelkongen Jesus Kristus.

Det er et perspektiv, som jeg tror ikke fylder helt vildt meget i mange menneskers daglige liv. Personligt for mig kommer disse endetids- og evighedsperspektiver engang imellem ind i min bevidsthed og får en plads i min tros udfoldelse og

holdepunkt. Men det er langt fra dagligt, at min tros perspektiver rækker helt ud i de sidste tiders aspekter og begivenheder. Det tror jeg dels skyldes, at det er faktisk svært at forholde sig til noget, hvis tidsperspektiv er så uvist, som dette er. For hvornår er det? Er det om en time? Eller skal der, som tilfældet er indtil nu, gå endnu 2.000 år, før det sker? Og for det andet, så deler jeg i disse ting langt hen ad vejen vilkår med disciplene: Jeg forstår ikke, hvad han taler om.

Eller rettere betyder det måske for både disciplene og os, at det er så svært at forholde sig til. Vi kan måske godt med forstanden 'forstå', hvad han taler om; men hvordan skal vi forholde os til det? Hvad skal vi bruge det til?

Jeg tror, det bliver noget nemmere at forholde sig til, hvis vi også inddrager et andet perspektiv af Jesu perspektiv. Et perspektiv, som er helt og aldeles nærværende for os, og hvor vi absolut kan bruge det til noget, hvor det får stor betydning for os.

Det handler om liv og død. Det handler helt konkret om vores liv og død. Og det er nogle perspektiver, vi ikke sådan lige kan skubbe fra os, for vi erfarer dem, om ikke dagligt, så dog alligevel på en sådan måde, at ingen liv kommer uden om dette. Ingen liv undgår at blive mærket af liv og død. Ingen af os kan undgå det. Dels ved vi, at det er vilkårene for os selv; dels mærker vi på smerteligste vis, at det er vilkårene for vores elskede.

I de salmer, vi synger i dag, (som ikke er dåbssalmer, men også i salmen efter nadveren), er det perspektiv inddraget.

I morgensalmen, vi begyndte med, siger Jakob Knudsen, at den nye morgen er som en slags Godmorgen-hilsen fra Gud. Det er

en helt fantastisk salme om dette; men her er vi nød til at gøre en lang historie kort. I denne hilsen fra Gud er det, at Jakob Knudsen erkender, at nu kan han godt gå mod døden, for Gud skærmer ham i livet, og i døden tager Gud ham ind i evigheden. Der venter ham et liv i lysvældet, som er så langt skønnere end det dejlige liv, han lever her. Det er hans trøst og glæde.

Brorson siger i salmen her før prædikenen:

Hvad skal jeg sige, når jeg op
til Gud i ånden farer
og ser den store kæmpetro
af blide engleskarer?

Brorson erkender også, at der er noget på den anden side af døden, der ikke behøver blive frygtet, tværtimod. Det må endda blive forventet!

I salmen, vi skal synge om et øjeblik gentages det gang på gang med forskellige vinkler på det perspektiv, at livet her er kun en liden stund, og bagefter venter evighedens herlighed. Og særligt i denne salme kommer også perspektivet med sorg og klage – for en stund – og siden glæden, der ikke skal tages fra os.

Og de aller sidste ord, vi synger i dagens gudstjeneste kan også forstås i forlængelse af dette:

Efter nat vi dagen nu
hilse vil med frejdig hu,
takke Gud for livet.

Disse ord kan godt forstås både om tidens nat og livets nat. Da kommer dagen, hvor vi skal takke Gud for livet.

Dét kan bruges til noget. Dét sætter livet i perspektiv.

Siden onsdag eftermiddag er vi i vores familie to gange af personalet på Rigshospitalet blevet bedt om at forholde os til, at min far nok ikke kom sig, og vi skulle indstille os på afsked. Den ene gang var torsdag nat, hvor de ikke kunne love, at han ville klare natten igennem efter mange timers operation. Han klarede dog natten. Den anden gang var torsdag formiddag, hvor de ikke turde love, at han kom tilbage, da de var nød til at operere igen. Siden onsdag eftermiddag har det været nat i min fars liv, og vi ved på nuværende tidspunkt endnu ikke, om det bliver morgen igen i min fars verden, for nu at bruge Jakob Knudsens ord herom. Men Jesu ord i dag minder os om, at, og for nu igen at bruge Jakob Knudsens ord, at der er en morgen i livet. Måske bliver der ikke flere verdens-morgener i min fars liv; men der bliver en livets morgen.

Jeg tror på Jesu ord derom, at liv og død er kun en liden stund og evig er livet i Guds haven. Den tro gør ikke de følelsesmæssige rutsjeture mindre eller mindre pinefulde, slet ikke. Den tro fritager os ikke fra en masse overvejelser og bekymringer. Den tro fritager os ikke fra på en og samme tid at håbe og frygte. Den tro tørrer ikke tåren af vore kinder, når vi står og ser ham i sengen og kun har et tegn på, at han er i live, nemlig hans kropsvarme, for alt andet er der maskiner, der klarer. Den tro tager ikke smerten fra tanken om, at jeg måske ikke mere skal tale med ham; men den giver håb om, at det kan jo være...

Men frem for alt, så giver troen ord på det perspektiv, at efter den lille stund i sorg og klage og smerte, er den evige glæde. Det er ikke min tro, som evne, der giver ro i dette. Men det er Jesus, som min tro rettes imod, der giver mig denne ro i uroen.

Jeg tror, eller også er det fordi, jeg læser dagens ord af Jesus i de omstændigheder, der lige nu er gældende for mig; men jeg tror, at Jesu ord til os i dag både skal pege på det helt store perspektiv, at en dag skal noget nyt fødes og Jesus komme igen, og vi skal se ham. Men det skal også pege på det lidt mindre perspektiv, at i hver vores lille verden kommer vi ikke uden om smerten. Men noget nyt skal fødes. Lyset stander stille på livets kyst, og vi skal for evig takke Gud for livet.

Men hvorfor ikke allerede begynde her i verden og synge og lovprise og takke frydeligt med jubelkor? Op, al den ting, som Gud har gjort, hans herlighed at prise! Guds sol den ny os hilser i Guds rige. Vi skal se Jesus igen, og da skal vort hjerte glæde sig, og ingen skal tage glæden fra os!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.